

V pátek jsem se dopravil autem do Tábora, přesunul jsem se na vlakové nádraží a našel nástupiště B pro odjezd do Bechyně. Kluci přijeli z Prahy načas, takže jsme se společně usadili v místní lokálce, která se na čas dala do pohybu. Vystoupili jsme na zastávce před Bechyní střed a vydali se k Tábořišti Říhovka. Byli jsme tu sami. Žádní vodáci ani rekreanti. Rozbalili jsme karimatky a plachty, hodili na ně spacáky a šli se občerstvit do improvizovaného bufáče. Bylo čepované pivo Platan a utopenci. V družbě s místními rybáři jsme pokecali do jedenácti a šlo se spát. Byla silná rosa a měsíc svítil o život. Ráno nás od místního staříka čekala držkovka a kafe. Poplatili jsme dluhy z večera, sbalili věci a popošli jsme kousek cesty proti proudu. Měli jsme domluvený převoz přes řeku. Pramičkou rybářů jsme se dostali na druhý břeh, tím jsme ušetřili pár kilometrů chůze. Pokračovali jsme po červené značce na Dobronice. Cestou jsme našli u skály ohniště se dřívím. Buřty šly z batohů ven a hodinu jsme se zdrželi opékáním.

Po stezce nebyl moc velký frmol turistů. Nějaká kolemjdoucí maminka na nás ukazovala prstem a vysvětlovala dětem, že my jsme trempové. Z výrazu tváří dětí bylo vidět, že stejně nechápou, o co jde. Alespoň jsem je postrašil, že když nepřidají do kroku, předeženu je a sním jim ve vesnici veškerou zmrzlinu. Tomu rozuměly a rychle zmizely. My jsme dojedli a pokračovali dál. V Dobronicích jsme v hospodě U Jezu spláchli žízeň Radegastem. Obsluhoval nás stejný maník jako před lety kdy jsem tu byl. Byl nějak nevrhlý, ale pamatoval jsem si jeho vyprávění o jachtaření a tak jsem nakousnul toto téma. Rázem byl v pohodě. Když shrnu jeho slova do kostky, prý se tady na to už vysere a bude si plachtit kolem světa.

Po zavodnění organismu jsme pokračovali ke kostelíku na kopci. Seděli zde taktéž nějakí mladí trampíci. Spali na zřícenině Příběnice. Nadávali, že v bufáči pár kilometrů nazpět jim nechtěli prodat pivo. Prý soukromý pozemek University UK. Já jsem pokračoval dál po červené, kostelík jsem ignoroval. O pár kilometrů dál jsme narazili na bufáč. Samozřejmě byl to ten pro UK. Pivo a kafe nám prodali, ale museli jsme slíbit, že zalezeme s nimi někam za roh, abychom nebyli vidět. To jsme provedli a čekali na zbytek tlupy, která se zasekla v kostele. Jako dobrý fór jsem od nich vzal, že Jirka hrál na varhany a starosta obsluhoval měchy. Jenže to byla bohužel pravda. To jsem litoval, že jsem neodbočil. Společně jsme pokračovali k Stádleckému řetězovému mostu.

Bylo pozdní odpoledne, čas hledat flek pro zalehnutí. U rekreačního střediska Stavorek jsme odbočili do kopce, kde na první louce jsme zaparkovali. Já jsem se šel projít do kempu Saloon. Měl jsem za úkol přinést nějaké pití. Jenže plechy ani petky neměli. Nechal jsem vylít poloprázdnou 2l petku Kofoly, že jí zaplatím, a do ní mi pak natočili Prazdroj. Než se petka naplnila, dal jsem si kubánské Legendario a kubánský doutník. Cestou nazpět mě zastavil maník, který chtěl připálit a nakonec jsme prokecali hodinu o Polsku. Před bivakem jsem potkal trestnou výpravu, která se sháněla po pivu. Naštěstí je napadlo vzít prázdné petky, tak bylo z ešusů večer co pít. Protáhla se kytara a šlo se brzo spát.

J'

Ráno vstáváme relativně brzo, chceme stihnout vlak z Malšic do Tábora. Nejdeme po turistické, řídíme se GPS. V Malšicích mají otevřený Coop, dáváme snídani. Vlak stiháme, já se v Táboře loučím a jedu domů.